

текст: Мишко Талески

Застани само малку човеку,

зошто ме гледаш попреку,

зарем имаш право да ми кажеш кој сум,

каков сум, и на светов зошто сум.

Замолчи, ништо не те разбираам,

твојот јазик не го познавам,

сите гробја што ги гледаш сега овде пред мене,

твојте ги оставиле, ниту еден солза,

ниту кама в грб зариена,

не е заборавена.

Сто лета минаа,

сто години не искинаа,

сите лаги,

вистини закопани и од светот скриени,

дојде време ние да ги кажеме,

злото да го казиме.

Сто години поделена,

сто години одродена,

столетие распетие,

прагој осквернавени,

крстој искривени,

гробја сраснати на знајни и незнајни,

свеќи дополу изгорени,

од ветрој изгаснати.

О, земјо газена, недогазена !

О, Македонијо пеана, недопеана !

Плачи, плачи !

Солзите крв се сторија,

низ реки истекоа,

душмани заминаа,

ама и останаа,

да не јадат,

да не толчат,

само Господ озгора не дава,

со нас е,

ќе не крепи,

рака Исусова ќе не избави.

Сите лаги,

вистини закопани и од светот скриени,

дојде време ние да ги кажеме,

злото да го казниме,

сите горе главата Македонци,

правдата ќе победи!